

LÀNG CỦA VUA WILHELM, NƠI MÀ CÁO VÀ THỎ NÓI CHỨC NGŨ NGON

- Nguyễn Thị Như Ngọc -

12.03.2069

TOTOPINKU thân yêu của tớ,

Đã vài ngày kể từ khi tớ rời khỏi hành tinh của chúng ta. Cậu không biết tớ nhớ cậu đến thế nào đâu. Ở trái đất có rất nhiều thứ kỳ lạ, những thứ mà trước kia tớ chưa từng thấy. Nhiều khi chúng làm tớ thấy mệt, mặc dù vậy đối với tớ tất cả vẫn rất thú vị.

Tớ đã đến một đất nước gọi là nước Đức, nơi mà người ta nói thứ ngôn ngữ của riêng họ. Tiếng Đức rất nặng, khi nghe mọi người nói chuyện với nhau tớ có cảm giác như họ đang cãi nhau vậy.

Ở đây họ cũng ăn những thứ kỳ lạ mà họ gọi là xúc xích, trứng, pho mát, sa lát khoai tây, thịt bò hầm, mỳ trứng, Maultaschen (một món gần giống sủi cảo) hay bánh mỳ. Và họ không thể ăn mà không uống gì. Trong một lễ hội vào tháng mười tớ đã thấy vô số những người đàn ông uống một thứ đồ uống gọi là bia từ những chiếc cốc khổng lồ mà họ gọi là „Krug“, và càng uống thì hành động của họ càng kỳ lạ.

Một mảnh giấy bình thường được gọi là „Euro“ thống trị nước Đức. Người ta cần Euro để mua thức ăn, đồ uống, đi du lịch, họ cần Euro để sống. Họ phải đi làm rất vất vả để nhận được Euro. Nếu thất nghiệp thì đơn giản hơn, người ta có thể nhận trợ cấp thất nghiệp hoặc trợ cấp xã hội từ nhà nước.

TOTOPINKU yêu quý của tớ, thiếu cậu tớ cô đơn quá, nhất là vào những ngày nắng đẹp ít ỏi, khi mà mọi người đều ra đường. Họ đi rất nhanh, đến mức không nhìn thấy tớ – ừ thì họ cũng không thể nhìn thấy tớ mà. Nhưng họ cũng không nhìn thấy được người đứng ngay trước mặt họ nữa. Khi hỏi người Đức xem tại sao họ lại vội vàng như vậy, thường thì câu trả lời là vì họ sợ lỗ tàu. Vì vậy tớ tự hỏi mình tại sao họ lại phải sợ lỗ tàu? Hóa ra là họ không thể bay được như chúng ta.

Ngoài việc ăn uống và làm việc ra thì người Đức rất quan tâm đến „Chính trị“. Tớ đoán là cậu đang tự hỏi xem nó là cái gì. Ở đây có nhiều „Đảng“ khác nhau, họ cố gắng để đem lại lợi ích cho nhân dân. Mỗi đảng bao gồm một số lượng thành viên nhất định. Những thành viên này luôn bận bịu với việc đưa ra những chỉ thị mà người ta gọi là „Luật“ để giúp cuộc sống của người dân thoải mái và dễ chịu hơn. Tháng trước có một cuộc bầu cử, và tớ thấy ảnh các ứng cử viên ở khắp nơi. Những bức ảnh đó nhìn thật kỳ cục và thiếu tự nhiên. Trên những tấm áp phích luôn có những câu như là „Hãy bầu cho đảng xanh hay FDP“.

...

Lần tới tớ sẽ kể cho cậu xem mọi chuyện kết thúc thế nào. Trong ngày tớ có rất nhiều việc để làm. Nước Đức có nhiều người già và người khuyết tật, họ được ở trong những chỗ sở xã

hội và tớ giúp đỡ họ để cuộc sống hàng ngày của họ tốt đẹp hơn. Chúng tớ cùng nhau đi mua sắm, đi cắt tóc hoặc đi dạo. Cùng với công việc thì tớ cũng cố gắng tạo dựng hay có thể nói là duy trì cuộc sống hàng ngày của mình vì nước Đức có những điều luật thật buồn cười. Ví dụ như trước khi đổ rác tớ phải biết xem rác này phải cho vào thùng nào. Họ gọi việc đó là „Phân loại rác“ và dùng ba loại thùng rác khác nhau, cụ thể là thùng rác hữu cơ, thùng rác giấy và thùng cho những loại rác còn lại. Hôm nay là ngày đổ những loại rác còn lại (không phải rác hữu cơ và rác giấy) và nếu không muốn bị hàng xóm giận thì bằng mọi giá tớ không nên bỏ lỡ ngày này.

Pipipi....Tiếc quá điện thoại tớ hết pin mất rồi, tớ phải cắm sạc đây.

Chào bạn yêu quý và hẹn gặp lại.

X của cậu.

(Thư từ một người ngoài hành tinh sống tại Đức gửi bạn gái ở hành tinh quê nhà)